

5 λόγοι που η πεθερά σου σου κάνει τη ζωή δύσκολη

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Η όλη «φιλολογία» που αναπτύσσεται γύρω απ' το καυτό ζήτημα «η σχέση μου με την πεθερά μου», συχνά εξυπηρετεί απλώς την ανάγκη του κόσμου για κοινά αστεία. Όχι, δεν είναι όλες οι πεθερές τέρατα βγαλμένα απευθείας απ' την κόλαση, ούτε αυταρχικοί Κέρβεροι με γνώμη επί παντός επιστητού. Κάποιες, όμως, είναι κάπως... δύστροπες, ιδιότροπες, παρεμβατικές ή παραπονιάρες.

Πηγαίνοντας κόντρα στο αντιπεθερικό ρεύμα, αποφασίσαμε να εξετάσουμε και την άλλη όψη του νομίσματος : τι κάνει τις πεθερές -τις όσες πεθερές- να φέρονται άσχημα; Από πού πηγάζει η (φερόμενη ως) κακή συμπεριφορά;

Ακόμα κι αν δεν νιώθετε αρκετά μεγαλόψυχες και μεγαλόψυχοι, ακόμα κι αν δεν έχετε καμία διάθεση κατανόησης και συγχώρεσης, τουλάχιστον σκεφτείτε τη μεγάλη ρήση του Κινέζου στρατηγού του 5ου π.Χ. αιώνα: «Μάθε τον εχθρό σου».

Τα εγγόνια τους είναι δυο φορές παιδιά τους

Ο λαός το λέει κι εμείς έχουμε μάθει να το ακούμε βερεσέ, αλλά είναι μεγάλη αλήθεια: οι παππούδες είναι γονείς που είδαν τα παιδιά τους να σταματούν να τους χρειάζονται κι ενώ μεγάλωναν και ένιωθαν όλο και περισσότερο

(ενδεχομένως) να περιθωριοποιούνται, απέκτησαν και πάλι ενεργό ρόλο φροντίζοντας καινούρια παιδιά.

Μεγάλο μέρος των διαφωνιών μεταξύ ζευγαριών και πεθερικών είναι το ζήτημα της ανατροφής των παιδιών: ο καθένας έχει κι από μία γνώμη, γίνονται εκπτώσεις σε ζητήματα ασφάλειας και διατροφής και οι παιδαγωγικές αρχές μπορεί είναι εντελώς διαφορετικές. Όμως, μήπως στη βάση κάθε μιας από τις κατηγορίες σας απέναντι στην πεθερά-γιαγιά, βρίσκεται η τεράστια αγάπη για τα εγγόνια της;

Μεγαλώνουν και νιώθουν ότι χάνουν εξουσίες και ρόλους

Μπείτε για λίγο στη θέση τους: οι πεθερές σας ήταν μέχρι πρότινος γυναίκες με δουλειές, ευθύνες, δεκάδες ρόλους και αρμοδιότητες. Οι γονείς μας μεγαλώνουν και μαζί τους μεγαλώνουμε κι εμείς. Ο χρόνος που τους δίνουμε λιγοστεύει και σιγά-σιγά μπαίνουν στο περιθώριο των ζωνών μας.

Ενδέχεται, λοιπόν, η παρεμβατικότητα της πεθεράς ή του πεθερού σας, η συνήθειά τους να εκφέρουν πάντα μια γνώμη, να εμφανίζονται διαρκώς (απρόσκλητοι) στο σπίτι σας ή να παίρνουν 2-3 τηλέφωνα κάθε μέρα, να εδράζεται στην ανάγκη τους να είναι χρήσιμοι. Μοιραστείτε μερικές ευθύνες μαζί τους -έστω ανώδυνες- και προσπαθήστε να τους εντάξετε περισσότερο στη ζωή σας. Ίσως έτσι, τα πνεύματα ηρεμήσουν.

«Αυτά είχα ονειρευτεί εγώ για το παιδί μου;»

Η υποτίμηση -καταφανής ή υποβόσκουσα- δεν πρέπει να είναι αποδεκτή σε καμία περίπτωση. Αν νιώθετε, ότι οι γονείς του συντρόφου σας σας έχουν «πάρει με κακό μάτι» κρίνοντάς σας ως ανάξιους για το καμάρι τους, τότε δεν θα σας στο

κρύψουμε: δύσκολα τα πράγματα (όπως και η θέση σας). Αξίζει παρ' όλ' αυτά να προσπαθήσετε να κατανοήσετε τα κίνητρα και τις προθέσεις τους, για να συζητηθεί το πρόβλημα σε λογική βάση.

Δεν είναι, απαραίτητα, ότι δεν σας συμπαθεί, είναι ότι πιθανότατα καμία και κανείς δεν είναι αρκετοί για τον γιο ή την κόρη που ανέθρεψε με κόπους, βάσανα και θυσίες (όπως κάθε μαμά). Είναι ότι -και πάλι: όπως κάθε μαμά- έχει κάνει όνειρα για το παιδί της και τα όνειρα αυτά, είναι πολύ πιθανό να σκηνοθετούνται από διαφημιστές γιαουρτιών ή απορρυπαντικών. Τα 'χει φανταστεί όλα τέλεια. Εσείς όμως, όπως όλοι, δεν είστε τέλειοι.

O tempora o mores!

Αν δεν τυχαίνει να έχετε μια «προχωρημένη» πεθερά, τότε λογικά το ξέρετε: κάθε τι που αφορά τον τρόπο ζωής μας είναι εντελώς διαφορετικό σήμερα από «παλιά». Η πεθερά σας μπορεί να θεωρεί αδιανόητο που ο γιος της σφουγγαρίζει, που τα παιδιά σας δεν πηγαίνουν κάθε Κυριακή στην εκκλησία, που η μικρή φοράει σκουλαρίκι στη μύτη κι εσείς δουλεύετε με τις ώρες (αντί να είστε σπίτι, ήσυχα ήσυχα, με το κοπανέλι).

Όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι η πεθερά σας είναι κακιά. Είναι απλώς άνθρωπος μιας άλλης εποχής και μοιάζει με τους σύγχρονους της ανθρώπους πολιτισμικά, παιδαγωγικά ή κοινωνικά. Πόσο βέβαιοι είστε ότι, όταν θα 'χουμε κι εμείς γεράσει, δεν θα μурμουρίζουμε απαξιωτικά «τς τς τς» έναντι των επιλογών των παιδιών μας και των συντρόφων τους;

Τίνος είναι, βρε γυναίκα, τα λεφτά;

Τελευταίος αλλά μη εξαιρετέος λόγος που οι πεθεροί κι οι πεθερές αυτού του κόσμου μπορεί να γίνονται δυσάρεστοι: τα λεφτά (που δεν φέρνουν την ευτυχία). Ιδιαίτερα στην εποχή μας, που τα οικονομικά του μέσου νοικοκυριού είναι κάτι παραπάνω από ζορισμένα, πολλά ζευγάρια τυγχάνουν της οικονομικής βοήθειας των γονιών του ενός ή του άλλου. Μήπως η οικονομική τους στήριξη, σας καθιστά εντολοδόχους τους; Ή, μήπως, λειτουργεί σαν συναισθηματικό χαλινάρι που σας υποχρεώνει να δέχεστε την κριτική ή ακόμα και την παρουσία τους;

Σκεφτείτε το. Μπορεί η πεθερά σας να μην είναι και τόσο κακιά. Μπορεί απλώς να είναι μεγάλη, περιθωριοποιημένη ή μόνη.